

atint+

AŽ ZA HRANICE MOŽNOSTÍ

Žádná hodnost, žádná jména, všichni jsou si rovni

report

Připraveno
ve spolupráci
s redakcí:

Kurz instruktorů zvládnání davu

AGRESORŮM NEDALI ŠANCI

Schopnost zvládnání davu (CRC – Crowd Riot Control) je důležitá pro plnění úkolů Vojské policie při ochraně vojenských objektů a vojenského materiálu nejen v České republice, ale i v mezinárodním prostředí. Instruktoři Vojské policie pro jednotky AČR, které jsou vyčleněny do zahraničních operací, zabezpečují metodickou i praktickou přípravu ve zvládnání davu. Proto se v okolí a zázemí letiště Pardubice ve Starém Mateřově konal kurz, který prohluboval a zdokonaloval jejich schopnosti.

„Cílem tohoto kurzu bylo především certifikovat nové instruktory Vojské policie pro zvládnání davu, což se nám podařilo,“ uvedl nadporučík Ladislav Brázda, organizátor tohoto kurzu. Neméně důležité bylo i prohloubení a zdokonalení kooperace mezi vojenskými útvary AČR a bezpečnostními složkami ČR, které se touto problematikou zabývají. Scénářem modelové situace bylo potlačení vzpoury v zajateckém táboře. „Procvičovalo se nejen zvládnutí davu, ale i eliminace aktivního střelce, odsun raněných a výslech s prokázáním totožnosti u zadržovaných zajatců,“ uvedl

plukovník gšt. Jiří Roček, zástupce náčelníka Vojské policie.

Pokus o násilné osvobození zajatců

Scénář začínal doprovodem kolony se zajatci, kdy v blízkosti české patroly došlo k explozi a pokusu o osvobození zajatců. Poté se aktivovaly CRC jednotky, které musely začít řešit hned několik taktických úkolů. Někteří zajatci se totiž ozbrojili a ukryli v budově. Úkol zpacifikovat nebezpečné střelce dostali příslušníci z pohotovostních oddělení Vojské policie, kteří provedli výsadek slaněním z vrtulníku

Mi-17 z 24. základny dopravního letectva Praha-Kbely. Po kontrole všech zajatců a jejich eskortě do zabezpečeného zajateckého tábora následoval odsun CRC jednotek zpět na základnu a ukončení modelové situace.

Reálné prostředí

Instruktoři se snažili pro cvičící jednotky navodit co nejreálnější prostředí. Byly proto použity dýmové granáty, zásahové výbušky, vodní dělo, hořící barikády a střelba v temné budově, kde museli příslušníci zasahujících jednotek situaci řešit za ztížených světelných

podmínek. „Tento kurz byl zaměřen na součinnost pořádkových jednotek a certifikaci instruktorů Vojenské policie. Cílem tohoto zaměstnání bylo procvičit součinnost a připravit příslušníky kurzu na předávání zkušeností a schopností CRC do jednotek AČR, které jsou vyčleňovány především do zahraničních operací,“ uvedl praporčík Vlastimil Šubert, hlavní vedoucí instruktora tohoto kurzu.

Široká míra spolupráce

Výcviku se zúčastnily kromě Vojenské policie i složky Policie České republiky (pořádková jednotka Ochranné služby PČR, speciální pořádková jednotka PČR Praha, Krajská pořádková jednotka PČR Pardubického a Středočeského kraje, psovod z Krajského ředitelství

PČR Hradec Králové), psovodi Městské policie ČR Josefov, Vězeňská služba a Správa letiště Pardubice VÚ 2436, která poskytl vojenskou hasičskou jednotku a techniku. Příslušníci 141. a 143. zásobovací praporu měli na starosti logistické zabezpečení a navíc si spolu se studenty Vojenské střední školy a Vyšší odborné školy Ministerstva obrany v Moravské Třebové také zahráli na demonstranty. V neposlední řadě nesmíme zapomenout zmínit příslušníky 24. základny dopravního letectva Kbely a posádky jejich vrtulníků.

Text: npor. Kateřina Mlýnková,

foto: npor. Kateřina Mlýnková, Jiří Sejkora a Městská policie Pardubice

Žádná hodnost, žádná jména,
všichni jsou si rovni

AŽ ZA HRANICE MOŽNOSTÍ

Pro laiky nicneříkající zkratka DIV za sebou skrývá dril, vysoké tempo, únavu, vyčerpání, ale i nové zkušenosti a hlavně adaptaci na nové prostředí. Nováčci z 13. dělostřeleckého pluku absolvovali desetidenní doškolovací intenzivní výcvik, tedy DIV. Ten je připravil na jejich novou dráhu u dělostřelců a zároveň je i stmelil. Protože i zde platí známé heslo: „Jeden za všechny, všichni za jednoho.“

Když k jakékoliv vojenské jednotce nastoupí nováčci, musí se adaptovat na nové prostředí. Může jít o ostřílené vojáky, kteří po letech mění své působiště, ale také o čerstvé absolventy. V jednom je ovšem jasno. Na začátku jsou si všichni rovni. I to je důvod, proč se přistupuje k doškolovacímu intenzivnímu výcviku. U dělostřelců se v průběhu října doškolovalo pětadvacet vojáků. Šlo zejména o topografickou, zdravotní, ženijní, střelec-kou, ale také spojovací přípravu.

Vysypat a znovu!

Tomu ovšem předcházela řada úkonů, mimo jiné nástup, při kterém dochází ke kontrole materiálu, který si každý voják musí sbalit na výcvik – voda, sumky, červené světlo, pončo, barakuda, ponožky, triko... Je toho opravdu hodně. A když si vojáci myslí, že mají vše sbaleno, musí útroby svých batohů vysypat ven. Instruktoři vše překontrolují a může se začít od začátku. Od prvního dne jsou si všichni rovni, takže ze všech účastníků se

stane číslo, už ne „asfalt“. Žádná hodnost, žádná jména, odted až do konce jsi číslo 6!

Autenticita výcviku

Výcvik probíhá v četách a družstvech. Po dobu výcviku si každé družstvo může jednou změnit velitele. Fungují ale stále v systému „velení a řízení“. Celou dobu jsou pod bedlivým dohledem zhruba dvaceti instruktorů-specialistů, kteří se jim věnují a snaží se jim předat maximum dovedností. A to ve všech

vševojskových znalostech. Doškolovací intenzivní výcvik je uskutečňován s užitím cvičné munice, tím je zaručena jeho autenticita i při předávání povelu a signálu pod palbou a v dýmu.

Hranice jsou jen v hlavě

Celý výcvik je psychicky a fyzicky velice náročný, nedostatek spánku, neustálý dril, tlak, který pohání každého účastníka kupředu, to je způsob, jak dostat z nováčků maximum a dokázat jim, že pomyslné hranice jsou jen v hlavě. Důležitá je spolupráce. Buddy vždy pomůže, vyslechne, podpoří, ale i motivuje. To je základním předpokladem zvládnutí natolik intenzivního doškolovacího výcviku, že si opravdu každý sáhne až hluboko za dno svých sil. Překonání sebe sama a práce v týmu se tak zúročí při pozdějším plnění úkolů v rámci 13. dělostřeleckého pluku.

Text: npor. Gabriela Kotková, Michal Voska,
foto: des. Vladimír Šandor

Strakoničtí vojáci se chystají do mise eFP v Pobaltí

LITVA SE BLÍŽÍ

Střelba z raketových kompletů, reakce na incidenty, ale i prověření schopnosti štábu velet jednotkám – to vše zahrnovalo cvičení strakonických protiletadlovců, které se uskutečnilo v Boleticích na Českokrumlovsku. Výcvik byl součástí přípravy vojáků na zahraniční misi v Litvě.

„Hlavním cílem bylo absolvovat bojové střelby z protiletadlových raketových kompletů RBS-70 a prověřit strukturu a funkčnost místa velení baterie a štábu úkolového uskupení pozemní protivzdušné obrany, jež se připravuje do eFP (enhanced Forward Presence) v Pobaltí,“ uvedl velitel uskupení major Rostislav Růžička. Bojové střelby probíhaly podle náročné alianční metodiky TACEVAL. „Družstva před střelbou provedla taktické zasazení do palebného postavení a na cíle působila se zapojením systému velení a řízení,“ dále dodal.

Počasí je alfou a omegou

Pro palebnou jednotku, jež trávila několik dní v terénu a působila tak, aby ji neodhalil vzdušný ani pozemní nepřítel, bylo alfou a omegou počasí. „Když je zima, prostě se více oblečete. Nejhorší je déšť, před ním se neschováte,“ potvrdil jeden z velitelů družstev RBS-70 rotný M. B. Na misi do Litvy by měl odjet začátkem příštího roku. Zdejší prostředí již trochu zná. Před pár lety tu byl se strakonickou jednotkou na cvičení Iron Sword. „Výcvik tehdy trval dva týdny. Půlroční nasazení v misi je samozřejmě

něco jiného,“ připustil voják, jenž si od své první mise slibuje hlavně získání nových zkušeností.

Vzdušný prostor střeží i ženy

Stejně očekávání má svobodnice I. J. Také pro ni to bude první mise. Svou premiéru si odbyla i v Boleticích. „Bylo to první větší cvičení, kterého jsem se zúčastnila. Ve Strakonících totiž sloužím jen krátce,“ svěřila se mladá žena, jež předtím pracovala v administrativě. Do armády ji, podle jejích slov,

Jeden ze simulovaných incidentů – ošetření zraněného vojáka

přivedla touha po změně, zajímavé práci a možnost osobního rozvoje.

„Náročné to drobet je, protože je to všechno nové a musím se spoustu věcí naučit,“ prozradila vojákyně, která slouží u družstva vzdušného průzkumu. „S kluky se mi pracuje dobře, chovají se ke mně super,“ objasnila, jak se vyrovnává s tím, že jako jedna z mála žen slouží u palebné jednotky.

Cvičení prověřilo místo velení a štáb

Vojáci v Boleticích neprocvičovali jen sestřelování nepřátelských vzdušných cílů. Cvičení bylo zkouškou i pro vojáky na místě velení, kteří palebná družstva řídí. Prověřilo také štáb úkolového uskupení. „V praxi jsme ověřili, jestli jsme schopni s využitím našich stálých operačních postupů řešit situace, které nás mohou potkat při nasazení v zahraniční operaci,“ vysvětlil major Růžička. Přiblíženo laikům, stále operační postupy představují jakýsi návod či pomůcku pro vojáky, jak se chovat při různých situacích a incidentech.

Vojáky čeká stáž v Litvě

Intenzivní příprava vojáků do zahraniční operace bude probíhat až do konce roku. „Čekají nás štábní návčiky, jež budou zaměřené na prohloubení schopností příslušníků štábu. Dále musíme doladit dokumentaci a jednotka se bude připravovat na závěrečnou kontrolu,“ doplnil major Růžička. Několik vojáků pojedje do Litvy na stáž, aby

Jednotka je ve spojení s nadřízeným stupněm.

se seznámili s prostředím, ve kterém budou od ledna příštího roku působit. Velitel uskupení společně s velitelem protiletadlové baterie zavítají také do Německa na pracovní workshop. „Setkáme se zde s veliteli jednotek, jež budou působit v Litvě v rámci mezinárodního bojového uskupení vedeného Německem. Budeme plánovat společný výcvik na dobu našeho nasazení v Pobaltí,“ upřesnil major Rostislav Růžička.

Další velké cvičení čeká vojáky v prosinci. Bude se jednat o certifikační cvičení, při kterém budou zástupci z nadřízených stupňů a Velitelství výcviku – Vojenské akademie hodnotit, jak jsou vojáci do mise připraveni.

Autor: kpt. Jana Samcová, tisková a informační důstojnice 25. protiletadlového raketového pluku

Foto: Velitelství kybernetických sil a informačních operací

DAROVAT **KREV** JE NORMÁLNÍ

...říkají vojáci. Někteří z nich jsou dlouholetými dárci, některé útvary reagují na výzvy, když se v nemocnicích krve nedostává. Jedním z pravidelných dárců krve je rotmistr Daniel Schindler ze 14. pluku logistické podpory, který letos převzal za dobrovolné dárcovství krve a plazmy Zlatý kříž 1. třídy. A mezi ty, kteří neváhali okamžitě reagovat na výzvu brněnské Fakultní nemocnice u svaté Anny o pomoc při nedostatku krve, patří vojáci ze 71. mechanizovaného praporu. A nejsou sami. Dobrovolných dárců bychom v každém útvaru české armády našli mnoho. Všichni se shodují, že je to pro ně normální a nemají potřebu se nijak zviditelňovat. My si myslíme, že si ale zaslouží alespoň poděkování.

Na kontě 181 odběrů

Rotmistr Daniel Schindler je zástupcem velitele jedné z čet u logistiků v Pardubicích. Po škole pracoval jako horník a v roce 2003 se rozhodl stát vojákem profesionálem. Byl psovodem, výsadkářem a od roku 2009 slouží u 14. pluku logistické podpory. Zde začínal jako řidič multiliftu, působil také na četě ochrany i jako velitel družstva. Absolvoval tři zahraniční mise. Je dobrovolným dárcem krve a plazmy. Za dobrovolné dárcovství krve a plazmy letos převzal Zlatý kříž 1. třídy.

Daniel býval v dětství skautem, rád trampoval, a protože vyrůstal v česko-polském pohraničí, kde jsou pevnosti na každém kroku, měl odmala k vojenským tradicím a historii blízko. A asi jako každý kluk chtěl řídit vojenské nákladní auto nebo být vojákem. Vyučil se důlním zámečnickem a po absolvování základní vojenské služby několik let fárál jako horník v OKD. V roce 2003 ale přišlo zásadní rozhodnutí stát se profesionálním vojákem. K tomu přispěl jeho velký zápal pro kynologii a také setkání s kamarádem z dětství, ze kterého se stal výsadkář.

Z podzemí až do oblak

„Už jako základák jsem sloužil u psovodů a po třech letech fárání jsem se rozhodl zkoušet to u profesionálů. Po pár letech v armádě pak přišla možnost nastoupit k výsadkářům. Fárál jsem tolik let kilometr dolů pod zem, a tak jsem si řekl, proč to nezkusit obráceně. Kilometr dolů, kilometr nahoru. Z výšek jsem měl respekt, bral jsem to jako výzvu. A taky jsem si prostě chtěl skočit,“ vypráví o své službě v armádě rotmistr Daniel Schindler.

Profesní dráhu vojáka začínal jako psovod u vrtulníkové základny v Náměšti nad Oslovou, později byl kulometčíkem u výsadkářů v Chrudimi a od roku 2009 slouží u 14. pluku logistické podpory v Pardubicích. Absolvoval tři zahraniční mise – dvakrát byl v Kosovu a jednou v Litvě. Během vojenské služby absolvoval kurz řidičů, doplnil si středoškolské vzdělání a stal se také instruktorem boje zblízka. Pravidelně bývá zařazován do aliančních Sil rychlé reakce.

Zasloužené ocenění

V říjnu letošního roku obdržel Zlatý kříž 1. třídy za 160 odběrů. Toto ocenění mu bylo kvůli pandemii předáno s téměř ročním zpožděním, dnes má na svém kontě dokonce už 181 odběrů. Poprvé krev daroval během základní vojenské služby a postupem let se stal pravidelným dárcem. Celkem daroval už přes 100 litrů krve a plazmy a chce v tom pokračovat, dokud to půjde.

„Nedávno jsem byl na transfuzní stanici darovat plazmu a už ve dveřích na mě čekala zdravotní sestra s připravenými sáčky na plazmu pro holčičku, kterou právě operovali. Potěšilo mě, že mohu pomoci někomu, kdo to nutně potřebuje. Jsem tátou dvou dětí, byl jsem horníkem, moc dobře vím, že každý z nás může jednou potřebovat tuto pomoc. Tak proč bych nepomohl zrovna já,“ dodává rotmistr Daniel Schindler.

Tím ale jeho služba lidem nekončí, například v době pandemie pomáhal pečovat o nemocné v Domově pro seniory v Poděbradech. A v neposlední řadě by rád dál sloužil v armádě a zlepšoval se. To se mu dlouhodobě daří, vlastní pílí se vypracoval z řadového vojáka

na zástupce velitele čtyř nebo třeba úspěšně absolvoval první stupeň zkoušky z anglického jazyka, ve kterém se dále zdokonaluje. A přesto všechno se nepovažuje za výjimečného a sám o sobě říká, že je normální voják jako každý jiný.

Na „sedmičku“ je spoleh!

Nemocnice u svaté Anny v Brně vyhlásila stav nouze a volala o pomoc všechny dárcy krve. Tato drahocenná tekutina začala docházet. Velitel sr vchním praporčíkem 7. mechanizované brigády si řekli: Jdeme do toho! A s nimi do toho šli i „sedmičkáři“.

„Do hodiny byl připravený seznam vojáků, který by naplnil čtyři autobusy dobrovolníků, nicméně vzhledem ke kapacitám transfuzní stanice byl vyslán jen jeden autobus, který tvořili příslušníci 71. mechanizovaného praporu s krví nejuniverzálnější, zejména s nulkou. Nejen výcvik, operační nasazení při živelních pohromách, ale i darování krve je pro nás pomoc, kdy se dá na sedmičku spolehnout,“ říká velitel 7. mechanizované brigády brigádní generál Petr Svoboda.

Pro nemocnice je každý dárcem cenný, ale ti, kteří darují krev nebo plazmu pravidelně a dobrovolně a jsou zařazeni v registru dárců, si zaslouží kromě poděkování i palec nahoru. Čeští vojáci k nim napříč všemi útvary Armády České republiky patří. Děkuje vám!

Text: Jana Deckerová a kpt. Helena Řebíčková,
foto: rtn. Milan Hlavatý, archiv 7. mbr

Rotmistr Daniel Schindler slouží u logistiků v Pardubicích.